

PineBook

ขอโทษที่ พ่อตีบรรพจารย์ผมเป็น เจ้าแห่ง ผี+ไสย

24

นักเขียน: 夜无声

นักแปล: ทศย์ไร่อารมณ์

นักวาด: KORN

บทที่ 1381 ทางเข้าออก วิญญานในแอ่งน้ำ

ลุงอวีบอกว่า เมื่อก่อนอาจารย์ปู่สามารถใช้อาคมเปิดทางเข้าออก
ขึ้นมาข้างๆ ได้โดยตรง แต่ผมไม่มีความสามารถแบบนั้น ถ้า
อยากเข้าไปในป่าหมอกทมิฬก็ต้องหาวิธีอื่น

หลังจากลุงอวีกับจางอวีเงินฟังผมพูดจบ ทั้งคู่ก็ดู
ตึงเครียดขึ้นมาเล็กน้อย

ลุงอวีเอ่ยขึ้นก่อนว่า “เสี่ยวเจียง ลงน้ำแบบนี้ดูจะอันตราย
เกินไปหน่อยนะ!”

“พี่เจียง เตียวผมลองโยนก้อนหินลงไปดูก่อน ดูว่ามี
อันตรายไหม!”

ผมพยักหน้า

จางอวีเงินใช้ฝ่ามือสะบัดไอหมอกสีขาวออกไปเล็กน้อย
จากนั้นยกหินก้อนใหญ่โยนลงไปในแอ่งน้ำ

“ตุ้ม!”

น้ำกระเซ็นกระจาย

หลังก้อนหินตกลงไปในน้ำ ก็จมดิ่งลงไปทันที

ไม่ได้ปรากฏเงาสะท้อนอยู่ฝั่งตรงข้ามเลยแม้แต่นิดเดียว

เห็นภาพนั้น จางอวีเฉินก็พูดว่า “พี่เจียง ไม่ได้ผล! ก้อนหิน
ที่ผมโยนออกไปมันควรจะไปโผล่อีกฝั่งหนึ่งตามที่พี่บอกสิ แต่
พอโยนลงไปแล้วมันกลับจมลงกันสระตรงๆ เลย ไม่ได้ไปโผล่
อีกด้านนะ? ดูทำวิธีนี้จะใช้ไม่ได้แล้ว...”

ลุงอวีซ่มวดคิ้ว ทันใดนั้นก็พูดขึ้นว่า “ແ່แล้ว ในน้ำมี
ความเคลื่อนไหว!”

สิ้นเสียงลุงอวี เราก็มองว่าน้ำในแอ่งเริ่มปั่นป่วนขึ้นมา

จากนั้นก็เห็นหัวคนแห่งเดียวแล้วหัวเสาโผล่พ้นผิวน้ำ
ขึ้นมา

พวกเราทั้งสามเบิกตากว้างพร้อมกัน

“โอ้วโด้วโด้ว ในน้ำมีผี!”

“เสี้ยวเจียง ถอย!”

พวกเราถอยกรูดทันที และหลบไปอยู่หลังกองหินริมฝั่ง

เพราะผิวน้ำเต็มไปด้วยหมอกหนา เราจึงรีบซ่อนตัว
ในทันที

หลังหัวผีโผล่ขึ้นมา พวกมันก็แค่หันซ้ายขวาดูรอบหนึ่ง

ท่ามกลางหมอกสีขาวหนาทึบ พวกมันแทบมองไม่เห็น
พวกเรา

มองอยู่ไม่กี่จิตใจ หัวผีเปียกโชกเหล่านั้นก็ค่อยๆ จมหาย
ลงไปใต้อีกครั้ง

เราหลบอยู่หลังกองหิน ถึงจะมองไม่ชัด แต่ก็ยังเห็น
เงาหัวผีเหล่านั้นได้เลือนราง

เมื่อเห็นว่าพวกมันจมลงไปหมดแล้ว ลุงอวีก็พูดด้วย
สีหน้าเคร่งเครียดว่า “เสี้ยวเจียง ในน้ำเต็มไปด้วยผี ถ้านายลงไป
ไปอาจจะอันตรายมากนะ!”

“ใช่พี่เจียง! เอาจี๋ใหม่ เตี่ยวผมลงไปก่อน ล่อพวกผีให้หัน มาสนใจผม จากนั้นพี่ใส่เสื้อคลุมนั้น ลงไปจากอีกด้านหนึ่ง ดูว่า จะไปถึงป่าหมอกทมิฬได้ไหม ไม่ว่าจะสำเร็จหรือไม่ อย่างน้อยก็ ใต้รู้แน่ว่าแอ่งน้ำนี่คือทางเข้าออกของป่าหมอกทมิฬหรือเปล่า!”

จางอวีเงินนี้แหละเพื่อนแท้ เรื่องเสียงตึงไฟเข้าตัวแบบนี้ เขายังกล้าทำ แถมเขายังไม่ได้ประโยชน์อะไรเลยแม้แต่นิดเดียว

แต่ผมปฏิเสธทันที “ไม่ต้อง ฉันไปเองนี่แหละ นายกับ ลุงอวีหลบอยู่ที่นี้ไป ฉันมีเสื้อคลุมลวงจันทร์ เสื้ออวีบอกไว้ว่า เว้นแต่จะมีการสัมผัสทางกายหรือฉันไปเป่าลมหายใจใส่พวกมัน ไม่งั้นสิ่งอัปมงคลพวกนั้นจะตรวจจับว่าฉันเป็นคนเป็นได้ยาก มาก เว้นแต่พวกมันจะมีพลังบำเพ็ญระดับเดียวกับเสื้ออวี!”

ผมยืนกรานอย่างหนักแน่น

ลุงอวีกับจางอวีเงินฟังแล้วก็ยังมีสีหน้ากังวล

ผมจึงพูดซ้ำอีกครั้งว่า “ลุงอวี จางอวีเงิน ทั้งสองคอย ช่วยเผื่ออยู่ข้างนอกก็พอ ฉันไปเดี่ยวเดี๋ยวก็กลับ!”

ลูจอร์วีเห็นว่าผมพูดถึงขนาดนี้แล้วก็พยักหน้า “ก็ได้ ลงไป แล้วระวังตัวให้ดี ถ้าเข้าไปป่าหมอกทมิฬไม่ได้ ให้รีบกลับมาทันที ถ้าเข้าไปได้ยิ่งต้องระวัง พวกเราจะคอยรับนายอยู่ข้างนอก แอ่ง”

“ใช่ พี่เจียง ระวังตัวด้วย ข้างในนั้นคงไม่ใช่ที่ที่ดีแน่”

ทั้งสองพูดด้วยสีหน้าจริงจัง

ผมพยักหน้าแรงๆ จากนั้นก็สวมเสื้อคลุมลวงจันทร์สวม
ฮู้ด

ทันทีที่สวมฮู้ด กลิ่นอายของผมหักก็ถูกปิดกั้นในพริบตา

ผมหันไปยิ้มให้ลูจอร์วีกับจางอวีเงินเล็กน้อย

ทั้งสองพยักหน้าให้ผม

ผมไม่ลังเลแม้แต่คิดเดียว หันหลังเดินตรงไปยังแอ่งน้ำ

เมื่อมาถึงริมสระ มองดูผิวน้ำที่มีหมอกสีขาวลอยกรุ่น ผม
สูดหายใจลึก แล้วก้าวไปข้างหน้า

เสียง “ตูม!” ดังขึ้น

ร่างทั้งร่างของมตกลงไปในสระทันที

ทันทีที่จมลงไป ผมรู้สึกถึงความเย็นเยือกอย่างรุนแรง

ในโพรงจมูกมีกลิ่นคาวเค็มฉุนจัด

ร่างกายค่อยๆ จมลงไปด้านล่าง

ผมเปิดตาหิพย์ จึงมองเห็นสภาพในแอ่งน้ำได้คร่าวๆ

หลังจากมตกลงมา รอบตัวก็เกิดกระแสน้ำสั้นไหวเป็น
ระลอก

ในแอ่งมีเงาวิญญูณสีชาวลอยวนไปมา แหวกว่ายอยู่
รอบตัวผมไม่หยุด บางเงาลอยเฉียดหน้าผมอย่างรวดเร็ว

พวกมันคล้ายกับผีทะเลที่เคยเจอมาก่อน ล้วนมีเกล็ดปลา
ครีบปลา และลักษณะของสัตว์น้ำ

ดูคร่าวๆ จำนวนมีค่อนข้างมาก อย่างน้อยก็สิบกว่าตน

พวกมันวนเวียนรอบตัวผมไปมา

บางครั้งยังได้ยินเสียงคำรามต่ำ “ฮือๆๆ”

แต่ผมไม่ขยับนิ้ว มือหนึ่งถือกระบี่กระตุกปลา ปล่อยให้
ร่างจมลงต่อไป

เพราะเสื้อคลุมจันทร์ลวง พวกมันจึงแยกไม่ออกว่าผม
เป็นคนเป็น หลังจากว่ายวนรอบตัวผมสองสามรอบก็ถอยห่าง
ออกไป

ในเวลาเดียวกัน ผมก็ค่อยๆ จมลงถึงก้นแอ่ง

ที่นี่มีตาน้ำขนาดใหญ่

น้ำพุที่ผุดขึ้นบนผิวน้ำก่อนหน้านี้ก็พุ่งออกมาจากตาน้ำนี้

ผีทะเลแปรสภาพเหล่านั้นก็กำลังว่ายวนรอบตาน้ำนั้น
อย่างต่อเนื่อง...

บทที่ 1382 ในน้ำสีดำ
สิ่งมีชีวิตขนาดมหึมา

เห็นภาพตรงหน้า ผมคิดว่าตาน้ำนั้นอาจจะเป็นทางเข้าออก
ของป่าหมอกทมิฬ

แต่ใครจะรู้ ทั้งสองของผมเพิ่งจมตะก้นแอ่ง

ขาทั้งสองก็จมหายลงไปทันที รวากับว่าด้านล่างมีแรงดูด
บางอย่าง ดูตรึงร่างทั้งร่างของผมเอาไว้

“นี่มัน...”

ผมมองร่างตัวเองที่ค่อยๆ จมลึกลงไป พยายามดิ้นรนอยู่
สองครั้ง แต่กลับไม่ได้ผลแม้แต่ชนิดเดียว

ก้นแอ่งไม่ใช่โคลนดูอะไรแบบนั้น หากแต่เหมือนมีแรงดูด
สายหนึ่งดึงกระซอกผมลงไป

ยิ่งไปกว่านั้น ร่างของผมยิ่งจมเร็วขึ้นเรื่อยๆ ก้นแอ่งยัง
บิดเบี้ยวเปลี่ยนรูปลึกลับ

‘ที่นี่... กั้นแอ่งคือทางเข้าออก? หรือเป็นประตูสู่ความตาย?’

ในเวลานี้ ผมเองก็เริ่มไม่แน่ใจ

แต่ในใจผมเอนเอียงไปทางความคิดที่ว่า นี่คือประตูทางเข้าสู่ป่าหมอกทมิฬมากกว่า

และมาถึงตอนนี้ ต่อให้ผมดี้นรนก็ดูเหมือนจะไม่มีประโยชน์อะไรแล้ว

ไม่นาน ผมก็จมหายลงไปกว่าครึ่ง และยังคงจมลงต่อไป

ผมเงยหน้ามองขึ้นไปยังผิวน้ำด้านบน

นอกจากเงาผีทะเลแปรสภาพที่แหวกว่ายไปมา ก็มีเพียงความขาวโพลน มองไม่เห็นสิ่งใด

ไม่นาน ร่างทั้งร่างของผมก็จมหายลงไปถึงกั้นแอ่ง เหลือเพียงศีรษะโผล่อยู่ด้านบนอก

ช่วงเวลานี้เป็นช่วงเวลาที่ตึงเครียดและกระวนกระวายที่สุด เพราะไม่รู้ว่าเบื้องหน้าจะเป็นอย่างไร

จากนั้น ปาก จมูก จนถึงดวงตา ศีรษะทั้งศีรษะของผมนัก
จมหายลงไปใต้กันแอ่ง

รอบด้านพลันมืดสนิท ผมรู้สึกราวกับทั้งร่างเข้าสู่โลก
มืดมิดแห่งหนึ่ง

รอบตัวมีน้ำอยู่มากมายเหมือนเดิม แต่กลับมองไม่เห็น
แสงสว่างแม้แต่นิดเดียว แตกต่างจากสภาพในแอ่งก่อนหน้า
โดยสิ้นเชิง ราวกับหลุดเข้าสู่สูบน้ำอีกแห่งหนึ่ง

ในใจผมเกิดความยินดีเล็กน้อย แสดงว่าการคาดเดาของ
ผมถูกต้อง ใต้แอ่งน้ำนี่น่าจะเป็นทางเข้าออกของป่าหมอกทมิฬ

หลังจมผ่านกันแอ่งมา ผมน่าจะมาอยู่ในแอ่งน้ำภายใน
ป่าหมอกทมิฬแล้ว

เพราะที่นี่ไม่มีแสงเลยแม้แต่นิดเดียว

สิ่งที่ผมต้องทำคือออกจากที่นี่ ออกจากแอ่งน้ำนี้...

ผมนึกในใจ แล้วขยับตัวแหวกว่ายโดยสัญชาตญาณ
สองสามครั้ง

แต่ตอนนี้ผมแยกทิศทางไม่ออกเลย ไม่รู้เหนือใต้ออกตก
ไม่รู้รับล่างซ้ายขวา

ร่างในน้ำก็ไม่มีความรู้สึกว่าจะลอยขึ้นด้านบน กลับ
เหมือนลอยนิ่งอยู่กับที่ หรือเคลื่อนตามแรงคลื่นที่กระเพื่อม
เท่านั้น

ดังนั้น ผมจึงไม่อาจตัดสินใจได้ว่าตรงไหนคือผิวน้ำ ตรงไหน
คือก้นแอ่ง

ตกอยู่ในสภาวะสับสนอย่างแท้จริง...

ผมยังคงได้กลิ่นเค็มของน้ำทะเล และครั้งนี้กลิ่นยิ่งเข้มข้น
กว่าเดิม

ผมต้องว่ายออกไป หากอยู่ในน้ำมีตเช่นนั้นนานเกินไปคง
ได้กลิ่นหายใจตายแน่

หายใจไม่ได้ ก็ได้แต่ต้องหาทางออก

ผมพยายามว่าย ว่ายไปเรื่อยๆ รู้สึกว่าผ่านไปหนึ่งถึงสอง
นาทีแล้ว

แม้ตอนนี้ผมมีพลังบำเพ็ญอยู่กับตัว สามารถกลั่นหายใจ
ในน้ำได้นานกว่าคนธรรมดามาก แต่ก็ไม่อาจอยู่ได้นาน
เกินไปได้

เมื่อยังหาทางออกไม่พบ ก็เริ่มต้นตระหนกและหวาดกลัว
เล็กน้อย

ไม่มีแสงแม้แต่ชนิดเดียว มีตจมองไม่เห็นแม้กระทั่งนิ้วมือ
ผมจะออกไปจากที่นี่ได้อย่างไร

ถ้าต้องกลั่นหายใจตายในนี้คงน่าขันเกินไปแล้ว

แม้จะตั้งเครียด แต่ผมยังไม่เสียสติ

เมื่อมองไม่เห็น ก็ต้องใช้วิธีอื่นรับรู้และตัดสินใจแทน

ผมพบว่า มีกระแสไอหยินเย็นเยือกสายหนึ่งกระเพื่อม
มาจากด้านซ้ายของผมอย่างต่อเนื่อง

ตอนนี้ผมไม่อาจกำหนดทิศทางได้ งั้นก็ว่ายไปตามทิศที่
ไอหยินสายนี้พัดมาก่อนแล้วกัน

ผมประเมินดูแล้ว ด้วยพลังบำเพ็ญในตอนนี้ ผมสามารถ
กลั่นหายใจในน้ำได้แปดนาทีสบาย ๆ

ขอแค่ใช้เวลาแปดนาทีนี้ให้เหมาะสม โอกาสว่ายน้ำออกไป
ก็ยังมี

ผมว่ายน้ำไปตามไอหยินสายนั้น

แต่ยังไม่ถึงหนึ่งนาที ผมก็รู้สึกว่ายด้านหน้ามีบางอย่าง
กำลังว่ายเข้ามาหาผม ขนาดตัวใหญ่มาก

มันพัดพากระแส น้ำปั่นป่วนเข้ามา แม้มองไม่เห็น แต่
สัญชาตญาณการต่อสู้บอกผมว่าต้องหลบ

ผมขยับตัวว่ายน้ำหลบไปด้านข้างโดยสัญชาตญาณ

ผลคือเพิ่งว่ายออกไปได้ไม่กี่เมตร ก็มีบางสิ่งพุ่งผ่าน
ข้างตัวผมอย่างรวดเร็ว กระแสน้ำที่มันก่อขึ้นซัดกระแทกจนผม
ไม่อาจทรงตัวในน้ำได้

สิ่งนั้นดูเหมือนจะยาวมาก เพราะเสียงกระแสน้ำ “บู่่ม ๆ ๆ”
ดังต่อเนื่องยาวกว่าสองถึงสามวินาที

หลังน้ำสงบลง ผมก็ยังไม่รู้ว่ามันคืออะไร

รอบด้านยังคงมืดสนิท มองไม่เห็นสิ่งใด

ผมรู้แล้วว่าน่านน้ำแห่งนี้อันตรายผิดปกติ

มันคือสิ่งมีชีวิตขนาดมหึมา...

ผมทำตามแผนของตัวเองต่อ วายไปข้างหน้าเรื่อยๆ

ประมาณหนึ่งนาที่ต่อมา ผมเริ่มสังเกตเห็นว่าความมืด
ด้านหน้ากับด้านหลังแตกต่างกันเล็กน้อย

ความมืดด้านหน้าดูจางกว่า ส่วนด้านหลังเป็นดำเข้มสนิท

ในน้ำสีดำจาง ผมเริ่มมองเห็นเงามือของตัวเองแล้ว

‘บ้าชะมัด ที่นี้มีมันอะไรกัน ฉันกำลังว่ายอยู่ในหมึกหรือไง’

ผมอุทานในใจด้วยความตกตะลึง

แต่เมื่อความดำเริ่มมีระดับชั้น ผมรู้สึกว่าคุณเองคงอยู่
ไม่ไกลจากผิวน้ำแล้ว

วายไปตามทิศที่ไอบินพัดมาน่าจะไม่มีปัญหาอะไร

ในเวลานี้ ผมรู้สึกถึงคลื่นน้ำสั่นสะเทือนใต้ตัวอีกครั้ง
ความรู้สึกถึงสิ่งมีชีวิตยักษ์เมื่อครู่กลับมาอีกหน

ผมก้มมองลงไปโดยสัญชาตญาณ

แล้วก็พบว่า บริเวณเส้นแบ่งระหว่างดำเข้มกับดำจาง มี
เงาร่างของสิ่งมีชีวิตใต้น้ำขนาดใหญ่มาและยาวมากพุ่งผ่านไป
อย่างรวดเร็ว...

แม้มองไม่ชัด แต่เงามืดนั้นทำให้หัวใจผมเต้นแรง
อย่างควบคุมไม่ได้

ความคิดแรกที่ผุดขึ้นมาคือ มันจะเป็นงูทะเลยักษ์หรือ
เปล่า

แต่ตอนนี้ไม่มีเวลาคิดมาก น้ำดำนี้อันตรายเกินไป ต้อง
รีบออกไปให้เร็วที่สุด

ผมได้แต่เร่งความเร็ว วายไปข้างหน้าต่อ...

บทที่ 1383 ป่าหมอกทมิฬ
จากประหลาด

ยิ่งว้ายไปข้างหน้า ความดำเบื่องหน้าก็ยิ่งจางลง

เวลาค่อยๆ ผ่านไป ผมว้ายมาได้ห้านาทีแล้ว

ผมยังคงว้ายอยู่ในน้ำดำนี้ ถ้าเป็นคนธรรมดาคงสลักน้ำ
ตายไปนานแล้ว

แต่ผมยังคงพุ่งไปข้างหน้าอย่างต่อเนื่อง

ผมรู้สึกที่ตัวเองใกล้จะถึงผิวน้ำแล้ว เพราะความรู้สึก
ลอยขึ้นลงแบบที่มีเฉพาะตอนอยู่ในน้ำเริ่มปรากฏขึ้น

ต่อให้ผมไม่ว้าย ร่างกายก็ลอยขึ้นด้านบนโดยไม่รู้ตัว

‘ไม่ผิดแน่ ทิศทางนี้ต้องเป็นทิศที่ว้ายขึ้นสู่ผิวน้ำ...’

ผมคิดในใจ

ผมว่ายต่อไปอีกสองนาทีก่อนที่ว่ายขึ้นด้านบน
มือข้างหนึ่งก็พ้นผิวน้ำออกไป

จากนั้นทั้งศีรษะก็โผล่พ้นน้ำดำขึ้นมา

ทันทีที่โผล่ขึ้น ผมรู้สึกเหมือนหลุดพ้น สูดลมหายใจ
อย่างแรงเข้าไปเฮือกใหญ่

ตีน้ำอยู่สองสามครั้ง แล้วมองไปรอบๆ

พบว่าตำแหน่งที่ผมอยู่ตอนนี้เป็นแอ่งน้ำกว้างขวาง
แห่งหนึ่ง ใหญ่กว่าก่อนที่ผมจะเข้ามาอย่างน้อยห้าเท่า

แต่รอบด้านล้วนเป็นน้ำสีดำ ดำสนิทราวกับหมึก

รอบแอ่งน้ำถูกปกคลุมด้วยหมอกสีขาวเป็นระลอกๆ
หมอกเหล่านั้นปะปนกับกลิ่นคาวเค็มของน้ำทะเล และจมลงสู่
แอ่งน้ำดำอย่างต่อเนื่อง

แอ่งน้ำแห่งนี้ราวกับกำลังดูดซับหมอกสีขาวและกลิ่นคาว
เค็มเหล่านั้นอย่างไม่หยุดยั้ง

ตรงกันข้ามกับแอ่งน้ำที่ผมมาโดยสิ้นเชิง

ที่นี้ดูตื้นเขิน ส่วนแอ่งด้านนอกพ้นออก

ไม่เพียงเท่านั้น ริมแอ่งยังมีต้นไม้แก่ประหลาดแห่งเดียว
อยู่บางต้น

ต้นไม้เหล่านั้นไม่มีใบ ลำต้นดำทะมึน คดงอไปมา เหมือน
ปาพิสตารที่มีแม่มดอาศัยอยู่ซึ่งเคยอ่านเจอในหนังสือการ์ตูน
ตอนเด็กๆ

ที่นี้แทบจะเหมือนกับภาพเงาที่เราเห็นในแอ่งด้านนอก
ทุกอย่าง

ผมยิ้มออกมาอย่างตื่นเต้นเล็กน้อย “ที่นี้คือป่าหมอกทมิฬ
งั้นหรือ”

ผมพึมพำกับตัวเองหนึ่งประโยค แล้วรู้สึกได้อีกครั้งว่ามี
สิ่งมหัศจรรย์เคลื่อนไหวไต่หน้า

ผมไม่กล้าเสียเวลาแม้แต่วินาทีเดียว รีบวิ่งไปทางฝั่ง
ทันที

ใครจะรู้ว่าไต้หน้ามีตัวอะไรอยู่กันแน่...

แต่พอว่ายไปได้ครึ่งทาง กลับพบว่าข้างๆ มีศพลอยน้ำ
อยู่หนึ่งร่าง

ศพลอยน้ำหายหลัง ลอยกระเพื่อมขึ้นลงอยู่ในน้ำดำ
ส่งกลิ่นเหม็นโชยเป็นระลอก...

ทำไมถึงมีศพลอยน้ำด้วย

ผมรีบหลบออกห่าง ไม่นานก็ถึงฝั่ง

แล้วปีนขึ้นจากแอ่งน้ำ

ตอนนี้ผมยืนอยู่ริมฝั่ง มองดูแอ่งน้ำดำสนิท ศพลอยน้ำ
ยังคงลอยขึ้นลงอยู่ข้างใน

ดูจากเสื้อผ้าแล้วค่อนข้างใหม่

คนที่มาถึงที่นี่ได้คงไม่ใช่คนธรรมดา อาจเป็นคนในสาย
เดียวกัน

แต่ตอนนี้ผมช่วยเขาไม่ได้

ไม่รู้ว่าจางอวี๋เงินกับลุงอวี๋อีกฝั่งจะมองเห็นเงาสะท้อน
ของผมตอนนี้หรือไม่

ผมตรวจสอบอุปกรณ์บนตัว โดยเฉพาะยี่ห้อต่างๆ ซึ่งถูกบรรจุในถุงกันน้ำอย่างแน่นหนา...ยังอยู่ในสภาพสมบูรณ์ดี

เมื่อเห็นว่าอุปกรณ์ทุกอย่างครบถ้วน ผมก็รัดเสื้อคลุม ลวงจันทร์ให้แน่นขึ้นอีกครั้ง แล้วก้าวเข้าสู่ป่าหมอกทมิฬ

จากที่เห็นในตอนี้ ป่าหมอกทมิฬคือแดนผีแห่งหนึ่ง

ไม่มีดวงจันทร์ ไม่มีดวงอาทิตย์ ทั้งพื้นที่อยู่ในสภาพ คล้ายก่อนฟ้ามีด

นอกจากต้นไม้ดำประหลาดจำนวนมาก รอบด้านยัง ปกคลุมด้วยหมอกสีขาวบางๆ และในอากาศยังมีกลิ่นความเค็ม ของน้ำทะเลเข้มข้นมาก

ผมเดินอย่างระมัดระวัง ตอนี้ยังไม่เห็นสิ่งอัปมงคลสักตน

แต่ลุงอวีบอกไว้ว่า ภายในป่าหมอกทมิฬมี 'ดวงตาพายุ ปรากฏ' อยู่แห่งหนึ่ง และนั่นคือสาเหตุที่ที่นี่มีสิ่งอัปมงคล มากมาย

ผมคิดว่าหินเทียนกัณฑ์คงกดทับอยู่ใกล้ๆ ดวงตาพายุ ปรากฏนั้น

ตามเหตุผลเดียวกัน สิ่งอัปมงคลก็น่าจะรวมตัวกันอยู่
รอบดวงตาพายุปรารถด้วย

ผมไม่รีบร้อนเดินทาง แต่คอยสังเกตสิ่งรอบตัวอย่าง
ต่อเนื่อง

ไม่มีสิ่งอัปมงคล มีแต่ต้นไม้ดำประหลาด และหมอกหยิน
สีขาวที่ลอยไปทางแ่งน้ำไม่หยุด

ดังนั้น ต้นทางก็น่าจะเป็นทิศที่หมอกหยินลอยมา

ผมเดินสวนทิศหมอกหยินไปเรื่อยๆ เดิน... ไม่ได้วิ่ง

รอบด้านเงียบงันจนน่ากลัว ผมได้ยินเสียงหัวใจตัวเอง
เต้นอย่างชัดเจน

ความกดดันของความเงียบงันนั้นทำให้รู้สึกอึดอัดยิ่งกว่า
ตอนเผชิญหน้าวิญญานอาฆาตเสียอีก

ผมก้าวช้าๆ เดินไปประมาณครึ่งชั่วโมง หมอกหยินก็เริ่ม
หนาขึ้น

และในหมอกหยินสีขาวด้านหน้ายังมีเสียงประหลาดดัง
“ซี่ๆ ...ซี่ๆ” แทรกออกมา...

ผมค่อยๆ เข้าใกล้อย่างช้าๆ พบว่าในหมอกหยินสีขาว
ด้านหน้า มีเงาคอนจำนวนไม่น้อย

เงาเหล่านั้นเดินไปเดินมา... เดินไปเดินมาในหมอกหยิน
ราวกับซากศพเดินได้ เคลื่อนไหวช้าๆ อย่างกับจักรกล

ผมยืนมองพวกมันหนึ่งๆ

“ในที่สุดก็เจอผีแล้ว หินเทียนกังคงอยู่ข้างโนนแน่”

ผมพึมพำกับตัวเอง จากนั้นปรับลมหายใจ ก้มหน้า
แล้วเดินเข้าไป

ไม่นาน ผมก็เข้าสู่ส่วนลึกของป่าหมอกหยิน

ทางซ้ายด้านหน้าปรากฏผีทะเลแปรสภาพตนหนึ่ง

ผีร้ายตนนั้นสวมเสื้อผ้าขาวรุ่งริ่ง ไม่รู้ว่าเป็นเสื้อผ้าสมัยใด
ทั้งร่างเต็มไปด้วยเกล็ดปลา

เสื้อผ้าด้านหลังถูกครีบลานึกทะเล สีระชะบิตเปี้ยว
กลายเป็นหัวปลาและมีหนวด

เส้นผมแทบร่วงหมดหัว เหลืออยู่เพียงเล็กน้อยบน
กระหม่อม...

รูปร่างประหลาดอย่างยิ่ง ถึงขั้นน่าขนลุก

‘บ้าชะมัด นี่มันกลายเป็นผีปลาไปแล้วหรือไง’

ถ้าใครไม่รู้คงคิดว่าเป็นวิญญูณปีศาจปลา

มันเห็นผมเช่นกัน แต่ไม่มีปฏิกิริยาใด เพียงเดินเหมือน
จักรกลมาทางผม

ผมไม่กล้าประมาท ถึงจะมีเสื้อคลุมลวงจันทร์อยู่ก็ทำได้
แค่ก้มหน้า เดินเลียบไปด้านข้าง ไม่สบตากับมัน

ยิ่งระยะใกล้ กลิ่นอายหยินยิ่งหนัก กลิ่นคาวเค็มก็ยิ่งรุนแรง

สุดท้าย เราเดินผ่านกันแบบเฉียดไหล่

แต่ตอนที่หัวใจที่กำลังบีบรัดกำลังจะคลายตัว

กลับมีเสียงแหบพร่าของผีปลาแปรสภาพตั้งขึ้นกะทันหัน
“แก... มาจากไหน”

บทที่ 1384 ตลอดทาง
หวาดผวาใจสั่น

ทันทีที่ได้ยิน ใจผมก็สะดุด “ก๊ก” หนึ่งในที่โดยไม่รู้ตัว

จะอ้าปากตอบหรือไม่ตอบ? จะหยุดหรือไม่หยุด?

แทบจะในเสี้ยววินาที ผมก็ตัดสินใจทำเป็นไม่ได้ยิน
เดินหน้าต่อไป เพื่อจะตบตาให้ผ่านไป

ไม่เช่นนั้น ผมจะตอบมันอย่างไรละ

ผมยังคงเดินไปข้างหน้าไม่หยุด

เสียงด้านหลังดังขึ้นอีกครั้ง “เรียกแกอยู่ไหนแหละ!”

ผมยังไม่หยุด เดินต่อไป...

ถ้าเสียงไม่ได้จริงๆ ค่อยตอบมันส่งๆ ไปสักประโยค

ถ้ายังไม่รอดก็สู้ให้จบเร็วๆ ข้ามันทั้งทันที เพื่อให้แน่ใจ
ว่าจะไม่ถูกเปิดโปง...

ผมกำกระบี่กระตุกปลาแน่น

แม้จะเตรียมแผนรับมือสถานการณ์เลวร้ายที่สุดไว้ แต่
พอผีปลาตนนั่นถามผมสองประโยคก็เลิกชักต่อ เพียงเอ่ยเสียง
แหบพร่าว่า “พูดก็พูดไม่เป็น เป็นผีโง่อีกตัว...”

พูดจบ ผีปลาตนนั่นก็เดินต่อไปข้างหน้า

เห็นมันไม่ชักต่อและเดินห่างออกไป ผมก็แอบถอนหายใจ
โล่งอกเจี๊ยบๆ

แต่จากคำพูดของมัน ผมจับประเด็นสำคัญได้สองอย่าง

หนึ่ง ใบหน้าและร่างกายผมไม่ได้เกิดการแปรสภาพ
ลักษณะของผมย่อมดูแปลกแยกจากที่นี้

สอง ที่นี้มีผีจากภายนอกเข้ามาเช่นกัน

เมื่อครู่มันจึงคิดว่าผมเป็นผีโง่ที่เพิ่งเข้ามาใหม่...

ทั้งหมดนี้ต้องยกความดีความชอบให้เสือคลุ้มลวงจันทร์
ไม่อย่างนั้นผมคงถูกจับได้ไปแล้ว

คิดถึงตรงนี้ ผมรู้สึกว่าการปลอมตัวให้มากกว่านี้

ผมเดินไปคิดไป

จะปลอมเกล็ดปลาอย่างไรดี

เมื่อเลียนแบบไม่ได้ จึงทำให้มันมองไม่เห็นชะกีสั้นเรื่อง

ผมตัดสินใจก้มตัวเดิน แกล้งทำเป็นหลังค่อม

อย่างน้อยถ้ามีผีตัวไหนมองมาก็จะไม่เห็นหน้าและมือของ
ผม

คิดได้ดังนั้น ผมก็เดินหลังค่อมไปข้างหน้า

ป่าหมอกทมิฬให้ความรู้สึกกว้างใหญ่มาก รอบด้าน
เงียบสนิทราวกับดินแดนแห่งความตาย

เดินไปได้สักพัก ผมก็เจอผีทะเลแปรสภาพอีกสองตน

ผมเหลือบมองพวกมันครู่หนึ่ง ลักษณะเหมือนตัวก่อนหน้า
เกิดการแปรสภาพตามร่างกายเป็นบริเวณกว้าง

หนึ่งในนั้น ครึ่งศีรษะเหมือนหัวปู

อีกตนทั้งตัวเต็มไปด้วยเกล็ด แต่แขนข้างหนึ่งกลับกลายเป็นหนวดยาว มีปุ่มตุตติดยู่

พวกมันเดินเคียงกัน เคลื่อนไหวอยู่ภายในป่าหมอกทมิฬ

ผมคิดจะอ้อมไป แต่ต้นไม้ดำด้านข้างหนาแน่นจนฉัน
ไม่มีทาง

ถ้าตั้งใจอ้อมออกข้างเกินไปอาจทำให้ถูกสงสัย และผมก็
สังเกตเห็นพวกมันเห็นผมแล้ว

มันหันศีรษะมามองผม สีหน้าเฉยชาไร้ชีวิต

เห็นดังนั้นผมก็เดินหลังค่อมต่อไป ขณะเดียวกันก็เตรียม
สู้ตลอดเวลา

เมื่อผมเข้าไปใกล้ในระยะหนึ่ง ฝีครึ่งหัวปุ่เอ่ยเสียงแหบว่า
“มาใหม่อีกตัว!”

ผีที่แขนกลายเป็นหนวดก็พูดเสียงเฉยชาเช่นกัน “อยาก
กินมันจังเลย...”

พูดจบยังขยับเข้ามาใกล้ผม เอาจมูกมาสูดดม “ฟุด ๆ ๆ”

ผีครึ่งหัวปูพูดต่อว่า “ฉันก็อยากกิน!”

ขณะพูด ลิ่นเส้นหนึ่งยื่นออกมา เสียวรอบปากที่เต็มไปด้วย
คราบที่คล้ายเพรียงทะเล ดูน่าขยะแขยงอย่างยิ่ง

เห็นพวกมันคิดจะเล่นงานผม ผมก็ยกระดับความระวัง
เต็มที่

ผีที่แขนกลายเป็นหนวดเอ่ยอีกครั้งว่า “กินไม่ได้ ราชาบอกแล้วว่าคนไม่พอ รอออกไปก่อนค่อยกินให้เต็มที่...”

น้ำเสียงของพวกมันเฉื่อยชา ไร้เรี่ยวแรง

“อยากออกไปจัง!” ผีครึ่งหัวปูพูดอีก

“ฉันก็อยาก แต่คงใกล้แล้วละ!” ผีที่แขนกลายเป็นหนวด
ตอบ

ผมเดินมาถึงข้างตัวพวกมันแล้ว

พวกมันต่างก้มเข้ามาดมกลิ่นบนตัวผม แต่ไม่ได้ลงมือ
โจมตี กลิ่นอายเย็นจัดคาวเค็มบนตัวผมคงไม่น่าดึงดูดนัก

คงเพราะผมแช่น้ำดำมานาน พวกมันจึงเพียงสูดดม
สองสามครั้งแล้วก็เลิกสนใจ

บทสนทนาของผีสองตนนี้ทำให้ผมได้เบาะแสเพิ่มอีก

‘ราชา... คนไม่พอ... ออกไปก่อนค่อยกินให้เต็มที...’

ภายในป่าหมอกทมิฬมีราชาผีที่ควบคุมผีทะเลแปรสภาพ
เหล่านี้อยู่

และพวกมันเตรียมจะออกจากป่าหมอกทมิฬแล้ว

ที่ไม่น่ากินผมอาจเพราะจำนวนสิ่งอัปมงคลในป่าหมอกทมิฬ
ลดลง จึงปล่อยผมผ่านไป

ดูท่าป่าหมอกทมิฬแห่งนี้จะเกิดปัญหาใหญ่จริงๆ

แม้สิ่งอัปมงคลดูไม่มากนัก แต่ที่นี้ไม่ได้ให้ความรู้สึก
เสื่อมสลายเลย ทว่าพวกมันกลับคิดจะออกไปจากที่นี่...

เบาะแสและคำถามผุดขึ้นมามากมาย

ผมต้องค้นหาและสำรวจต่อไป

ผมเดินต่อไปตามทิศที่หมอกหยिनลอยมา ยิงไปข้างหน้า
หมอกก็ยิ่งหนา เบื้องหน้ามีเสียงลม “ฟู่ ๆ” ดังขึ้น กลิ่นลมทะเล
คาวเค็มยิ่งเข้มข้น

ผมรู้สึกว่าคุณเองเข้าใกล้ดวงตาพายุปรมาณมากขึ้นจึงเร่ง
ฝีเท้าเล็กน้อย

แล้วตรงหน้าไม่ไกล ผมก็เห็นเงาผีหลายตน

พวกมันยืนอยู่หนึ่ง ๆ ทั้งหมด...

ผมเข้าใกล้อย่างระมัดระวัง แล้วพบว่าผีเหล่านี้กำลัง
ต่อแถว...มีทั้งหมดสี่แถวยาว

มองไม่เห็นหัวแถว ยาวลึกเข้าไปในหมอก

ผีเหล่านี้ล้วนตาเบิกกว้าง ยืนนิ่งเฉยเหมือนคนโง่

ผีด้านหน้าขยับหนึ่งก้าว พวกมันก็ขยับตามหนึ่งก้าว

และผีเหล่านี้ไม่มีตนใดแปรสภาพ เป็นวิญญาณในสภาพ
ปกติทั้งสิ้น

พวกมันมาต่อแถวที่นี้ทำไมกัน

บทที่ 1385 แถวยาวเหยียด
หาดต้นสีเลือด

ดูจากเสื้อผ้าและการแต่งกายของวิญญาณเหล่านี้ ทุกคนล้วนเป็นผีจากยุคปัจจุบัน แตกต่างจากผีทะเลแปรสภาพที่สวมเสื้อผ้าขาดรุ่งริ่งเหล่านั้นอย่างมาก

ผีที่อยู่ตรงหน้าตอนนี้มีทุกเพศทุกวัย ไม่ว่าจะผีแก่ที่สวมชุดงานศพ ผีเด็กที่สวมเสื้อผ้าเด็ก ผีเซลส์ที่ใส่สูทผูกไทเรียบร้อย แม้กระทั่งยังมีผีสาวต่างชาติที่สวมบิกินี...

“ผีเหล่านี้น่าจะเข้ามาจากภายนอกเหมือนกับฉัน แต่ดูจากสภาพแล้ว ทุกคนเหมือนจะสูญเสียชีวิตไปหมด แล้วพวกมันมาต่อแถวที่นี่เพื่ออะไรกัน” ผมพึมพำกับตัวเอง

ผมไปยืนต่อแถวเหมือนกับผีเหล่านี้อยู่ด้านหลังสุดเพื่อสังเกตสถานการณ์

ประมาณห้านาที แถวผีทั้งสี่แถวก็จะขยับไปข้างหน้าหนึ่งก้าว

ผีเหล่านี้ไม่พูด ไม่ทำอะไรอย่างอื่น เคลื่อนไหวไปตาม
จังหวะราวกับหุ่นกลไก

ผมสังเกตอย่างละเอียดกว่าสิบนาที แล้วพบว่าบนหน้าผาก
ของผีเหล่านี้ ทุกคนมีพลังชั่วร้ายอยู่เสี้ยวหนึ่ง

น่าจะเป็นพลังชั่วร้ายเสี้ยวนี้ที่ทำให้พวกมันสูญเสียสติ
แปรสภาพเป็นเหมือนซากศพเดินได้

หลังสังเกตอยู่พักหนึ่ง แล้วไม่พบว่าผีทะเลแปรสภาพ
ตัวอื่นปรากฏตัว ผมก็เริ่มแทรกแถว

ผมแทรกแถว พวกมันก็ไม่พูดอะไร ยังคงสีหน้ามีนง
เหมือนเดิม และยังคงยหลังไปหนึ่งก้าวให้ด้วย

ให้ความรู้สึกเหมือน 'สุภาพ' อยู่เหมือนกัน

ดังนั้นผมจึงเริ่มแทรกแถวไปข้างหน้าเรื่อยๆ

สี่แถวนี้ค่อนข้างยาว ดูเหมือนจะยาวประมาณหนึ่งถึง
สองร้อยเมตร

ผมแทรกแถวไปข้างหน้าอย่างต่อเนื่อง

ไม่นาน ผมก็เห็นแสงสีแดงสายหนึ่งอยู่กลางหมอกสีขาว

แสงสีแดงนั้นสั้นไหวเหมือนเปลวไฟ แต่พลังทะลุทะลวง
ของแสงไม่แรงนัก

นอกจากแสงสีแดงแล้ว กลิ่นคาวเค็มของทะเลก็เข้มข้น
ขึ้นมาก ซ้ำยังได้ยินเสียงโหยหวนด้วยความเจ็บปวดดังขึ้นเป็น
ระยะ

แต่เสียงเหล่านั้นสั้นมาก และไม่นานก็เงียบลง ไม่ได้ดัง
มากนัก...

ผมรู้ว่าตัวเองน่าจะใกล้ถึงต้นตอแล้ว หินเทียนกั๋งน่าจะ
อยู่ไม่ไกล

แต่ผมกลับไม่รู้สึกรถึงพลังเทียนกั๋ง (พลังบริสุทธิ์) เลย
ไอหิณยังคงรุนแรงอย่างยิ่ง

‘หรือว่าหินเทียนกั๋งจะกลายเป็นหิณเทียนกั๋งจริง ๆ?’

ในใจเกิดกลางสังหรณ์ไม่ดีขึ้นมา

ผมยังคงแทรกแถวเดินไปข้างหน้า...เมื่อเข้าไปใกล้มากขึ้น
ภาพตรงหน้าก็ยิ่งชัดเจน

ตรงส่วนหน้าสุดมีหาดสั้นแห่งหนึ่ง

หาดสั้นนั้นมีขนาดประมาณสระว่ายน้ำ

น้ำภายในเป็นสีแดงเลือดและแผ่แสงสีแดงจางๆ ออกมา

ตรงตำแหน่งกึ่งกลางของหาดสั้น มีหินสีแดงคล้ำก้อนหนึ่ง
กอดทับอยู่ ขนาดประมาณชามหนึ่งใบ

รอบๆ หินสีแดงก้อนนั้น มีหมอกหยาบสีขาวกลืนทะเลแผ่
ออกมาหนาแน่นอย่างต่อเนื่อง

ที่หน้าจะเป็นดวงตาอายุปราณที่ลู่อวิพุดถึง ซึ่งเป็นสิ่งที่
อาจารย์ปู่เคยกล่าวไว้

ส่วนหินสีแดงคล้ำด้านบนนั้นก็หน้าจะเป็นหินเทียนกั๊ง

มันกำลังกอดทับอยู่บนดวงตาอายุปราณ...

แม้จะไม่รู้สึกถึงพลังเทียนกั๊ง แต่ผมยังพอมองเห็นอักษร
จารึกที่อยู่บนหินอย่างเลือนราง

นอกจากนั้น รอบ ๆ หาดตื้นยังมีเกาะวัลย์หนามสีดำ
ประหลาดคดงอ

เกาะวัลย์เหล่านั้นพันรัดเสาหินเก่าตันที่สลักอักษรจารึกไว้
แน่นหนา...

ในเวลานี้ ผีทะเลแปรสภาพสองตนลากวิญญูณสี่ตน
เดินเข้ามาทางหาดตื้น

พอเข้าไปใกล้หาดตื้น ก็ออกแรงโยนพวกมันลงไป

วิญญูณทั้งสี่ถูกโยนลงสู่สระน้ำสีแดงในหาดตื้นทันที

วินาทีต่อมา หินสีแดงคล้ำก้อนนั้นก็แผ่แสงเลือดจาง ๆ
ออกมา

แสงเหล่านั้นแทรกซึมเข้าไปในวิญญูณทั้งสี่เป็นสาย ๆ

จากนั้นพวกมันก็ฟื้นสติขึ้นมา แต่สีหน้ากลับเต็มไปด้วย
ความเจ็บปวด ร่างกายกระตุกเกร็ง พยายามปีนขึ้นจากน้ำ

ส่งเสียงร้องโหยหวนด้วยความเจ็บปวดอย่างต่อเนื่อง

“อ้าก...”

“เจ็บ...เจ็บมาก!”

“ช่วย...ช่วยฉันด้วย!”

จากนั้นก็เห็นว่าพวกมันเริ่มมีเกล็ดปลางอกออกมาตาม
ใบหน้าและร่างกาย มีกระตังเพรียงทะเลเกาะ

หนึ่งในวิญญาณพยายามปีนออกจากช่องของเหลวสีแดง

แต่ถูกผีทะเลแปรสภาพตนหนึ่งตะเข้เข้าที่หน้าจนตกลงไป
ในน้ำอีกครั้ง

พวกมันดินรนอยู่สามถึงห้าวินาที แล้วก็เงียบลง ไม่มีการ
เคลื่อนไหวหรือเสียงอีก

แต่วิญญาณสามตนกลับระเบิดดัง “ปัง” ทันที วิญญาณ
แตกสลาย กลายเป็นเปลวไฟวิญญาณ

มีเพียงตนเดียวที่ยังนอนคว่ำอยู่ในน้ำ ตัวกระดูกไม่หยุด
ร่างกายกำลังแปรสภาพชัดเจนขึ้นเรื่อยๆ

ผ่านไปหลายนาที มันค่อยๆ ลุกขึ้นยืน

ร่างกายคล้ายกับผีทะเลแปรสภาพที่ผมเห็นด้านนอก
เกิดการแปรสภาพเพียงบางส่วน

แต่ดวงตาทั้งสองกลายเป็นสีดำสนิท สูญเสียสติอย่าง
สมบูรณ์ กลายเป็นวิญญาณร้ายทะเลแปรสภาพ

หลังจากลุกขึ้น มันก็เดินตรงไปอีกด้าน ก้าวแล้วก้าวเล่า
หายเข้าไปในป่าหมอกทมิฬ ไม่รู้ไปที่ใด...

หลังจากนั้น ผีทะเลแปรสภาพสองตนนั้นก็ลากวิญญาณ
ธรรมดาอีกสี่ตนโยนลงในหาดตื้นสีแดงอีกครั้ง

กระบวนการเดิมเกิดขึ้นซ้ำ เพียงแต่ครั้งนี้ วิญญาณทั้งสี่
ระเบิดหมด วิญญาณแตกสลาย ไม่มีตนใดแปรสภาพสำเร็จ...

ผมซ่อนตัวอยู่ท่ามกลางฝูงผี มองดูภาพทั้งหมดนี้

‘ฉันหลงเข้ามาในนรกขุมมอสูรหรือไงเนี่ย’

ตามตำนาน ในนรกสิบแปดขุมมีขุมหนึ่งที่โยนวิญญาณ
ลงในบ่อเลือด ให้นรกทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัส

แต่ภายในป่าหมอกทมิฬแห่งนี้กลับประหลาดอย่างยิ่ง

มันโยนวิญญาณลงในหาดต้นสีแดงนี้ เพื่อให้พวกมัน
แปรสภาพเป็นวิญญาณร้ายทะเล

ผมตกตะลึงเงียบๆ ในใจ

‘พวกมันกำลังจะทำอะไรกันแน่’

สร้างพวกเดียวกันอย่างต่อเนื่อง? เสริมกำลังฝ่ายตัวเอง?

‘สิ่งอัปมงคลในหมอกหยาบเหล่านี้รู้จักทำงานเป็นระบบ
เหมือนสายพานการผลิตแล้วหรือไร’

วิญญาณที่มาต่อแถวที่นี่มีจำนวนไม่น้อย

ถ้าเป็นแบบนี้ต่อไป จะต้องมิวิญญาณบริสุทธิ์ตายไป
อีกกี่พัน

และอีกฝ่ายจะสร้างผีทะเลแปรสภาพออกมาได้อีกกี่ตัว’

ถ้าผีร้ายแบบนี้ไม่ถูกกำจัดต้องเกิดเรื่องใหญ่แน่นอน...

คิดมาถึงตรงนี้ ผมก็จับจ้องไปที่หินสีแดงคล้ำกลางหาดต้น
ก้อนนั้น

เป็นหินเทียนกั๊งไม่ผัดแน่ แต่ตอนนี้มันไม่มีพลังเทียนกั๊ง
แล้ว

แต่หลอมรวมกับไอทะเล เปลี่ยนวิญญาณธรรมดาเหล่านี้
ให้กลายเป็นวิญญาณร้าย

ดังนั้น ผมต้องเอาหินก้อนนี้กลับไปหรือไม่ว่าลายมันให้
ได้...

บทที่ 1386 เตรียมการ
สังหารผีทะเลแปรสภาพในพริบตา

หลังจากสังเกตสภาพรอบด้านแล้ว ผมก็ตัดสินใจได้

และจุดประสงค์ที่ผมมาที่นี่ก็เพื่อสิ่งนั้น

แต่ผมไม่ได้ลงมือทันที ต้องไปสำรวจบริเวณรอบๆ ดูก่อนว่ายังมีสิ่งอุปมงคลอยู่ใกล้ๆ หรือไม่ เพื่อวางแผนเส้นทางหลบหนี และแผนการลงมือให้ดี

ผมสามารถปลอมตัวเป็นวิญญาณธรรมดาได้ เมื่อผีทะเลแปรสภาพสองตนนั้นเข้ามาใกล้ ผมก็จะลงมือฆ่าพวกมันในทันที แล้วหยิบหินเทียนกันไป

แต่ผมต้องหาโอกาสและความเป็นไปได้ที่จะหนีออกไปด้วย

ถ้าวิ่งย้อนกลับจากที่นี่ หากทุ่มสุดกำลังน่าจะใช้เวลาประมาณสิบนาทีกว่าจะถึงแอ่งน้ำ จากนั้นก็ลงไปอีกครั้ง อาศัย

ความแตกต่างของชั้นสีในน้ำดำ หลบหลีกเจ้าตัวยักษ์ในน้ำนั้น
แล้วปีนออกจากแอ่งอีกฝั่งหนึ่ง

ผมต้องไม่พลาดแม้แต่ชั้นตอนเดียว หรือพูดได้ว่ามี
อันตรายอยู่ทุกอย่างก้าว

แต่อย่างไรผมก็ต้องเอาหินเทียนกั๊งกลับไปให้ได้...

ดังนั้น ผมยังต้องเตรียมการบางอย่าง

อย่างแรก ผมต้องใช้ความสามารถของเสือคลุมวงจันทร์
ให้เต็มที่

ในขณะเดียวกัน ตอนที่ผมหยิบหินเทียนกั๊งอาจเกิด
สถานการณ์ได้สองแบบ

แบบแรก เมื่อหยิบหินเทียนกั๊งขึ้นมาแล้ว จะดึงดูดความ
สนใจของสิ่งอัปมงคลในเขตต้องห้ามนี้ทันที

ถ้าเป็นสถานการณ์นี้ ผมต้องสร้างความวุ่นวายครั้งใหญ่
ที่นี่ เพื่อกระจายความสนใจของพวกมัน สร้างโอกาสให้ตัวเอง
หลบหนีมากขึ้น

แบบที่สอง ผมหยิบหินเทียนกันได้โดยไม่ต้องดูความ
สนใจของสิ่งอัปมงคลในเขตต้องห้าม

สถานการณ์นี้ดีที่สุด ผมจะอาศัยเสื้อคลุมลวงจันทร์
ออกไปอย่างเงียบเชียบโดยไม่มีใครรู้ตัว

แต่ความเป็นไปได้นี้ไม่สูงนัก

หินเทียนกัช่วยเสริมพลังผนึกของเขตต้องห้าม หากมัน
ถูกนำออกไป พวกสิ่งอัปมงคลต้องรู้ตัวแน่

แม้ตอนนี้หินจะไม่มีพลังเทียนกัแล้วก็ยังมีโอกาสถูก
ตรวจพบอยู่ดี ดังนั้นความเป็นไปได้แบบแรกจึงมีมากที่สุด

ผมต้องวางแผนรับมือสถานการณ์แบบแรก

เพราะอย่างนั้น ตอนนี้ผมจึงออกจากแถว แล้วอ้อมไป
ทางด้านข้าง

ผมอยากดูว่าบริเวณรอบๆ เป็นอย่างไร

จากนั้นจะวางยันต์ไว้หนึ่งเพื่อป้องกันพวกที่ไล่ตาม และ
สอง เพื่อใช้สร้างความวุ่นวาย

ผมพบว่าหมอกหนาแน่นรวมตัวกันโดยมีหาดต้นเป็น
ศูนย์กลาง

นอกจากวิญญานที่ต่อแถวแล้วแทบไม่เห็นผีทะเล-
แปรสภาพตัวอื่นเลย

ผมอ้อมไปอีกด้าน พบว่าผีทะเลแปรสภาพเหล่านั้นเดิน
ตรงไปข้างหน้าหลายร้อยเมตร มุ่งลึกเข้าไปในป่าหมอกทมิฬ
ไม่รู้จะไปที่ไหน

ผมไม่ได้ตามไปลึกนัก และพบว่าในรัศมีสามร้อยเมตร
รอบหาดต้น ไม่มีผีทะเลแปรสภาพตัวอื่น แล้วก็ไม่เห็นสิ่งอัปมงคล
ที่แข็งแกร่ง

การแผ่ระว่างหละหลวมแบบนี้ทำให้ผมรู้สึกว่ายังมีช่องให้
ลงมือได้ ผมจึงตัดสินใจเริ่มแผน

ตราบดีที่ผมหยิบหินเทียนกันได้ และใช้เสื้อคลุมวงจันทร์
คลุมมันไว้ กลิ่นอายของหินเทียนกึ่งก็จะหายไป

ตอนนั้น หากเกิดความวุ่นวายขึ้นรอบด้าน ผมก็จะซ่อนตัว
อยู่ในฝูงผีแล้วหลบหนีไป

แน่นอน ไม่อาจตัดความเป็นไปได้ที่จะมีผีร้ายที่แข็งแกร่ง
มากปรากฏตัว

แต่ผมคิดว่าคงมีไม่มากและไม่ร้ายกาจเกินไป

ไม่อย่างนั้น เสียวี่ว้างไม่มอบภารกิจนี้ให้ผม...

จากการวิเคราะห์ทั้งหมดทั้งหมด ผมคิดว่าควรลองดู

ดังนั้นผมจึงหยิบยันต์สะกดวิญญาณที่พกติดตัวออกมา
แล้วเริ่มวางกระจายอย่างไร้รูปแบบรอบ ๆ

เมื่อของพวกนี้สัมผัสสิ่งอัปมงคลจะระเบิดทันที ซ้ำยัง
สามารถระเบิดภายใต้การควบคุมของอาคมได้เช่นกัน

ผมกลับเข้าไปในฝูงผีที่ต่อแถวอย่างเงียบ ๆ และวางยันต์
สะกดวิญญาณไว้ที่ขอบฝูงผีจำนวนไม่น้อย

แม้อาคมพวกนี้จะเป็นของระดับต่ำ แต่ตราบิตที่ผม
กระตุ้น พลังของยันต์สะกดวิญญาณก็สามารถสลายพลังชั่วร้าย
ในร่างของวิญญาณเหล่านี้ได้ ทำให้พวกมันกลับมามีสติ

เมื่อพวกมันได้สติ สถานการณ์ก็จะปั่นป่วนวุ่นวาย

นั่นแหละคือสิ่งที่ผมต้องการ...

การเตรียมการทั้งหมดใช้เวลาไปสี่สัปดาห์เต็ม ๆ

ระหว่างนั้น ไม่เห็นผีทะเลแปรสภาพตัวอื่นปรากฏขึ้นเลย

มีเพียงผีทะเลแปรสภาพที่หาดต้น ซึ่งคอยลากวิญญาณ
มาโยนลงไปในสระซ้ำ ๆ

ตอนนี้ผมเตรียมทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว มือซ้ายถือกระบี่
กระดุกปลา มือขวาถือแส้กระดุกงู

ผมต้องฆ่าผีทะเลแปรสภาพสองตนนี้ให้ตายในพริบตา
จากนั้นหีบหินเทียนกั๊งมาให้ได้...

ผมซ่อนตัวจนมาถึงแถวที่สองอย่างแนบเนียน ก้มหน้า
รอเงียบ ๆ

ผีทะเลแปรสภาพสองตนนั้นกลับมาอีกครั้ง เตรียมจับผี
สี่ตัวไปโยนลงหาดต้นเพื่อให้แปรสภาพ

พวกมันเหมือนหุ่นยนต์ ไม่มีสีหน้าใด ๆ เพียงทำทุกอย่าง
ซ้ำไปซ้ำมา

พวกมันเดินเข้ามาใกล้ขึ้นเรื่อยๆ จิตสังหารในดวงตาของ
ผมก็ยิ่งเข้มข้นขึ้น

ในขณะที่ผีทะเลแปรสภาพตนหนึ่งซึ่งมีก้ามกึ่งมังกรจับ
วิญญาณชายที่อยู่ข้างหน้าผม ผมก็เคลื่อนไหวทันที

กระบี่กระดูกปลาพุ่งออกไปตั้งสายฟ้าฟาด แทะเข้าที่ศีรษะ
ของมันเต็มๆ ...ผีทะเลแปรสภาพตนนั้นไม่มีเวลาตอบสนองเลย

“ปัง!”

มันระเบิดทันที และปรมาณต้นกำเนิดบริสุทธิ์สายหนึ่งก็
ไหลเข้าสู่ร่างผม

การลอบสังหารระยะประชิด กระบี่กระดูกปลาที่แหละ
เหมาะที่สุด

ก่อนที่ผีหัวปลาอีกตนจะทันตั้งตัว ผมก็สะบัดแส้กระดูก
ออกไป

“ขวับ!”

แส้พันรอบคอของมันอย่างแนบแน่น

ผีร้ายปล้นโกธกริ้ว แสดงสีหน้าดูร้ายใส่ผม

แต่ยังไม่ทันเปล่งเสียง ผมก็กระซอกมันเข้ามาหาตัว
อย่างแรง แล้วแทงกระบี่กระดูกปลาในมือซ้ายสวน

ผีทะเลแปรสภาพทางกรงเล็บออก ครีบปลาที่คอก็กางออก
ดูน่าสะพรึงกลัวอย่างยิ่ง

แต่ผมไม่หวาดกลัวเลย

กระบี่กระดูกปลาขวางกรงเล็บมันไว้ ขณะเดียวกันก็
ปล่อยแส้กระดูกงู แล้วรวบรวมพลังปราณทั้งหมดชกกลางศีรษะ
มันเต็มแรง

“ปัง!”

ผีร้ายคนที่สองระเบิดคาที่ทันที เปลวไฟวิญญูณลุกขึ้น
เป็นระยະ

ผีทะเลแปรสภาพสองตนถูกผมสังหารในพริบตา

ส่วนวิญญูณที่ต่อแถวอยู่ยังคงนิ่งไม่ไหวติง ไม่มีปฏิกิริยา
ใดๆ

ผมไม่คิดอะไรอีก รีบพุ่งไปยังหาดต้น

ผมไม่กล้าแตะของเหลวสีแดงในสระ จึงเหยียบก้อนหินบนหาดต้น เดินตรงไปยังตำแหน่งดวงตาอายุปราวณตรงกลาง

เมื่อเข้าไปดูใกล้ๆ ก็มั่นใจร้อยเปอร์เซ็นต์ว่าเป็นหินเทียนกั๋ง เพราะบนมันมีลวดลายเทียนกั๋งอยู่...แต่มันไม่มีพลังเทียนกั๋งอีกต่อไปแล้ว กลายเป็นหินสีแดงคล้ำ แม่ไอหยินยื่นออกมาเป็นระยะ

มันกลายเป็นหยินเทียนกั๋งจริงๆ

ผมหยิบถุงยันต์ที่เตรียมไว้ล่วงหน้าออกมา แล้วรีบห่อหินเทียนกั๋งเอาไว้ทันที...

บทที่ 1387 หินเทียนกัง
ลายผืนกของจักรพรรดิอุ

ตามปกติแล้ว หินเทียนกังจะปล่อยพลังเทียนกังอันรุนแรง
ออกมา นี่ก็ตรงกับคำอธิบายของเสี่ยวอวี่

แต่ตอนนี้มันได้แปรเปลี่ยนกลายเป็นหินเทียนกังไปแล้ว

หากปล่อยไว้ที่นี่ ก็มีแต่จะหล่อเลี้ยงสิ่งอัปมงคลในที่แห่งนี้

จากการตัดสินใจของผม ต่อให้ที่นี่มีดวงตาอายุปราชญ์ และ
มีไอทะเลปรากฏขึ้นจนส่งผลให้ภูตผีปีศาจเกิดการแปรสภาพ
แต่กระบวนการนั้น เดิมทีควรช้ามาก

ทว่าหินเทียนกังกดทับอยู่ด้านบน ไม่เพียงไม่อาจกด
ปราบไอทะเล กลับยิ่งเร่งกระบวนการนี้ให้เร็วขึ้น

ดังนั้นการนำหินหินเทียนกังออกไปจึงเป็นเรื่องเร่งด่วน